

ENCARA CONVÉ FER ALGUNA

passada pel panorama que deixaren les eleccions del 27 de maig. Són unes eleccions que diuen més coses de les que sembla. I de totes elles em vull centrar avui en una mena de crida que es produeix en els sectors més catalanistes del nostre electorat. Em sembla percebre una demanda de compromís amb els principis inspiradors del nacionalisme, una demanda de força moral i de centralitat consistent, no gens sotmesa al seguiment malaltís de les enquestes, sinó centrada a dirigir el país cap a cotes més altes de llibertat i de cohesió social.

Se'm dirà que això ja s'està fent des d'aquí i des d'allà, i no seré pas jo qui ho negui. El cert, però, és que molts nacionalistes s'han abstingut, molts han buscat en fonts noves i molts senzillament han votat d'un cert esma. Quan parlo, doncs, d'aquesta demanda, parlo d'una necessitat objectiva de generar plantejaments polítics que no es construeixin a la defensiva. Parlo de recuperar el to mitjà del país, el to popular. Parlo d'un tornar a aprendre a escoltar i a dirigir. Sí, també a dirigir, que això s'espera dels polítics. El nacionalisme majoritari ha de tenir una èria especial per saber on planta el seu «centre» per desenvolupar, a partir d'aquest, la tasca d'ocupació dels flancs. I el centre, al nostre

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

El repte del catalanisme

— píndoles —

«Saber **LLEGIR** la societat actual és clau per al **NACIONALISME**, és el gran repte. Perquè, si ho sap fer, si ho sabem fer, ens trobarem amb un **SUPORT** molt més gran que no pas ara»

país, és un punt a l'esquerra, un punt popular, fa regust d'esplai i de sortida de cap de setmana; però també fa regust d'administratiu i de funcionari, de metge i d'arquitecte; i de mestre d'escola. Segur que el nacionalisme majoritari no es fa a cop de dandisme, de restaurants de moltes estrelles Michelin, ni de conservadorisme disfressat de fals comarcalisme.

Saber llegir la societat catalana actual és clau per al nacionalisme, és el gran repte. Perquè, si ho sap fer, si ho sabem fer, ens trobarem amb un suport molt més gran que

no pas ara; sabrem passar per dalt d'un socialisme escapçat, dirigit per una gran grisor discursiva i de gestió. Sabrem, en definitiva, recuperar la política pel país. Això es fa netejant el discurs de taticisme, eliminant-ne la petulància de la publicitat mal entesa, l'arrogància de la desqualificació a l'adversari, el mal negoci de la crítica a cop de titular de diari. I es fa recuperant la confiança entre nosaltres mateixos, de les persones entre les persones. No som lluny de saber encarar el repte adequadament. Catalunya

«Els **ADVERSARIS** del catalanisme n'han de témer la capacitat per **ACOSTAR**-nos a la societat tal com és, n'han de **TÉMER** la claredat de les propostes i la fermesa en la **CRÍTICA** d'allò que no funciona»

— píndoles —

és una societat urbana, madura; som la Catalunya ciutat que preveien els nostres besavis, no tant per l'execució d'un pla sinó més aviat perquè el signe de la societat occidental és la hiperurbanització de les nostres vides, la desaparició real del món rural. Els catalans vivim tots plegats d'una manera semblant i els reptes que hem d'encarar són comuns a tots nosaltres. És obligació del catalanisme copsar el signe dels temps per projectar-nos cap al futur.

Llegia no fa gaire dies una carta del bisbe Morgades

a Manuel Duran i Bas escrita el 17 d'octubre de 1899. En ella el bisbe, temerosíssim de la força creixent del catalanisme, diu, entre d'altres coses: «*Hasta ahora el catalanismo no era temible [...] porque no llegaba a las muchedumbres*». «*Ya no son los catalanistas de antaño los que se exasperan contra las demasías e inmoralidades de la administración y manifiestan su mala voluntad contra Madrid; el pueblo empieza a tomar parte...*». Més endavant expressa la preocupació perquè els treballadors acabin fent causa comuna amb els plantejaments catalanistes. Aquesta carta és una bona font d'inspiració per saber què han de témer els nostres adversaris del catalanisme: n'han de témer la capacitat per acostar-nos a la societat tal com és, n'han de témer la claredat de les propostes i la fermesa en la crítica d'allò que no funciona. Com si avui dia a Catalunya no hi hagués motius més que sobrants per continuar denunciant la immoralitat d'una Administració pública espanyola que ens menysté, que ens deixa de banda i que fa tot el que pot per relegar el nostre país a una posició definitivament subalterna. El repte està servit. Cal encarar-lo immediatament.